

1

Зіткнення в Парижі

Місто, наче дар, упало до ніг Магнуса Бейна та Алека Лайтвуда, які сиділи на оглядовому майданчику Ейфелевої вежі. Зорі виблискували так яскраво, ніби знали, що змагаються із золотим сяйвом брукованих вуличок, а Сена нагадувала срібну стрічку, що огортає філігранну коробочку льодяників. Париж — місто бульварів, богеми, любові та Лувру.

А ще Париж був тлом багатьох Магнусових найганебніших невдач, непродуманих змов та низки амурних провалів. Однак тепер минуле нічого не означало.

Цього разу Магнус мав намір насолодитися Парижем сповна. За чотириста років блукання світом він затямив, що важить не куди ти мандруєш, а з ким. Він поглянув через крихітний столик на Алека Лайтвуда, що, нехтуючи блиском та чарами Парижа, підписував листівки рідні, й усміхнувся.

Кожну листівку Алек завершував підписом: «Хотілося б побачити тебе тут». І щоразу Магнус вихоплював картку, щоб розгонисто дописати: «Але не те щоб дуже».

Широкі плечі Алека нависали над столом, коли він писав. По всій довжині його м'язистих рук текли руни, і ще одна тьмяніла на горлі, якраз під пивною лінією щелепи. Вічно розпатлані чорні пасма спадали Алеку на очі. Магнус ледь угадував бажання потягнутися до супутника, щоб поправити

його зачіску. Алек часом соромився проявляти почуття на людях. Навколо могло й не бути тіньових мисливців, але й серед звичайних людей далеко не всі схвалювали подібне. А Магнусу так хотілося іншого ставлення.

— Занурився в глибокі роздуми? — запитав Алек.

— Намагаюся з них випірнути, — пирхнув Магнус.

Він завжди прагнув насолоджуватися життям, але часом це вимагало зусиль. Спланувати ідеальну подорож Європою було нелегко. Магнусу довелося самотійно придумувати кілька неймовірних схем. Він міг лише мріяти про те, щоб звірити деякі свої унікальні вимоги агентці турфірми.

— Їдете кудись? — запитала б вона після його дзвінка.

— У першу відпустку зі своїм новим хлопцем, — відповів би Магнус. Можливість розповісти всьому світу, що він зустрічається з Алеком, виникла лише нещодавно, тому Магнус любив вихвалитися. — Дуже новим. Настільки новим, що коли б він був автівкою, я б і досі відчував запах свіжої шкіри.

Усе було таким новим, що вони досі вивчали ритми один одного, кожен погляд чи дотик був кроком на територію незвіданого та прекрасного. Часом Магнус ловив себе на тому, що дивиться на Алека чи зауважує його сповнений ясного подивування погляд. Здавалося, кожен із них відкрив щось несподіване та безмежно жадане. Вони ще не були повністю впевнені один в одному, але хотіли цього.

Чи принаймні Магнус хотів цього.

— Класична історія кохання. Я зустрів його на вечірці, він запросив мене на побачення, потім спина до спини ми біглися в магічній битві добра зі злом, а тепер нам потрібна відпустка. Річ у тім, що він тіньовий мисливець, — сказав би Магнус.

— Перепрошую, хто? — перепитала б його уявна агентка турфірми.

— О, ви ж знаєте, як воно буває. Колись давно світ кишів демонами. Уявіть собі чорну п'ятницю, тільки крові дещо більше, а криків відчаю — трохи менше. І як завжди, коли розпука здолала шляхетних та праведних — зі мною такого ніколи не трапляється, — явився янгол. Він обдарував обраних воїнів та їхніх нащадків силою янголів для захисту людей. Також він подарував їм таємну країну. Янгол Разіель був великим чаклуном. Тіньові мисливці досі продовжують свою війну. Вони невидимі захисники, осяйні та добродішні, посправжньому й неіронічно «святіші за Папу». Це шалено дратує. Вони буквально святіші за Папу! Ну, вони вже точно святіші за мене, бо я демонічний виплід.

Навіть Магнус не міг уявити, що сказала б на це його агентка турфірми. Вона, очевидно, щось розгублено проскиглила б.

— А, забув додати, — продовжив би Магнус. — Існують створіння, зовсім не схожі на тіньових мисливців: мешканці Нижньосвіття. Алек — дитя Янгола, нащадок однієї з найстаріших родин Ідрісу, батьківщини нефілімів. Певен, його батьки не зраділи б, побачивши, як він упадає за фейрі, вампіром чи вовкулакою у Нью-Йорку. Але навіть усі вони в їхніх очах значно кращі за чаклуна. Мій народ вважають найнебезпечнішим та найпідозрілішим у Нижньосвітті. Ми — діти демонів, а сам я — безсмертний син одного сумнозвісного Величного демона, хоча, здається, я забув розповісти про це своєму хлопцю. Поважні тіньові мисливці не приводять таких, як я, додому знайомитися з батьками. У мене сумнівне минуле. У мене їх навіть кілька. Крім того, гарні тіньові мисливці не повинні приводити хлопців узагалі.

Один лише Алек привів. У домі своїх предків він поцілував Магнуса в уста на очах усіх присутніх нефілімів. То був найбільший та найчарівніший сюрприз за все довге життя Магнуса.

— Ми нещодавно брали участь у великій війні й порятували людство від знищення, та воно про це нічого не знає, а тому жодної подяки ми не дочекалися. Не отримали ми ані слави, ані гідної фінансової компенсації, зате втрати наші неможливо підрахувати. Алек втратив брата, я втратив друга, і нам обом потрібна була перерва. Боюся, єдине, що Алек коли-небудь купував, аби потішити себе, — це новий блискучий ніж. Тому я хочу зробити щось приємне для нього і з ним. Я хочу ступити крок від безладу наших минулих життів і поглянути, чи вдасться нам бути разом. Ви можете порадити нам якийсь маршрут?

Навіть у його голові агентка турфірми кидала слухавку.

Ні, Магнусу довелося ретельно планувати романтичну мандрівку Європою цілком самостійно. Але він був Магнусом Бейном, чарівним та загадковим. Він міг влаштувати мандрівку на свій смак. Воїн, обраний янголами, та добре вбране демонське дитя закохані одне в одного, і вони їдуть у Європу шукати пригоди. Що може піти не так?

Замислившись про стиль, Магнус хвацько закинув свій малиновий берет набакир. Алеку стало цікаво, що робить коханий, тож він так і прикипів до нього поглядом.

— То що, може, тепер і собі берет хочеш? — запитав Магнус. — Ти тільки скажи. Я приберіг кілька штук. Є різні кольори. Я — щедрий на берети рід достатку.

— Я, мабуть, відмовлюся від берета. Знову. Але дякую, — відповів Алек, і кутики його вуст вигнулися в непевній, але щирій усмішці.

Магнус підпер підборіддя рукою. Йому хотілося насолодитися цією миттю — товариство Алека, сяйво зірок, Париж, — зберегти її, щоб потім, у майбутньому, роками до неї повертатися. Він сподівався, що спогад згодом не ранитиме його.

— Про що ти думаєш? — запитав Алек. — Серйозно.

— Серйозно? Про тебе.

Алека, очевидно, дуже подивувало, що Магнус може думати про нього. Його було водночас і дуже легко, і дуже важко здивувати. Зір та рефлeksi тіньового мисливця — це вам не жарти. Де б вони не були — на вулиці чи в ліжку, де поки що тільки спали, бо Магнус чекав, коли (або якщо) партнеру захочеться більшого, — Алек завжди передбачав його дії. Водночас його могла заскочити зненацька така дрібничка, як усвідомлення власної присутності в думках Магнуса.

Саме зараз Магнус міркував, що давно вже час здивувати Алека по-справжньому. Так сталося, що один із сюрпризів якраз був готовий.

Париж — перший пункт їхньої мандрівки. Мабуть, то кліше — починати романтичну відпустку в Європі з Міста кохання, — але Магнус вважав, що класика стала класикою не просто так. Вони жили тут уже тиждень, і Магнус відчув, що настав час закрутити все по-своєму.

Алек підписав останню листівку, Магнус спершу потягнувся по неї, а тоді опустив руку. Він прочитав написане Алеком і всміхнувся, здивований та причарований.

На листівці сестрі Алек приписав: «Хотілося б побачити тебе тут. Але не те щоб дуже». Тіньовий мисливець ледь помітно всміхнувся до Магнуса.

— Готовий до наступної пригоди? — запитав чаклун.

Заінтригований Алек промовив:

— Ти про кабаре? У нас квитки на дев'яту. Треба перевірити, скільки часу піде на дорогу туди.

Було цілком зрозуміло: Алек іще ніколи не їздив у відпустку. Він намагався розпланувати їхній відпочинок так, наче вони йшли в битву.

Магнус ліниво махнув рукою, ніби відганяючи муху.

— Для вечірнього шоу в «Мулен Руж» завжди знайдеться час. Озирніся.

Він вказав за плече тіньового мисливця. Алек обернувся.

До Ейфелевої вежі, неспокійно похитуючись на зустрічному вітрі, линула смугаста пурпурово-блакитна повітряна куля. Замість кошика до неї прив'язали чотирма мотузками дерев'яну платформу зі столом та двома стільцями на ній. Стіл був накритий на двох, а в його центрі в тонкій вазі стояла троянда. Доповнював картину потрійний канделябр, але вітри, що кружляли навколо Ейфелевої вежі, постійно гасили свічки. Магнус роздратовано клацнув пальцями — і всі три свічки знову загорілися.

— Ох! — вигукнув Алек. — А ти вмієш керувати монголь-ф'ером?

— Звісно! — заявив Магнус. — Я розповідав тобі, як колись викрав повітряну кулю, щоб урятувати королеву Франції?

Алек розплився в усмішці, подумавши, що коханий жартує. Магнус усміхнувся у відповідь. З Марією-Антуанеттою він свого часу неабияк намучився.

— Просто я ніколи не бачив, щоб ти хоч машину водив, — замислено протягнув Алек.

А тоді встав, щоб помилуватися повітряною кулею. Завдяки маскувальним чарам вона лишалася невидимою для всіх навколо. Пересічні сьогосвітці вирішили б, що Алек урочи-сто споглядає порожнечу.

— Я вмію. Вмію керувати літаком. Та й узагалі дам раду будь-чому. Навряд чи ми вріжемося в димар, — запротестував Магнус.

— Гм, — насупився Алек.

— Я бачу, ти загубився в думках, — зауважив Магнус. — Розмірковуєш про те, який чарівний і романтичний у тебе бойфренд?

— Я розмірковую над тим, як тебе рятувати, якщо ми на кулі вріжемося в димар.

Проходячи повз Магнуса, Алек спинився й відкинув пасмо з лоба партнера. Дотик був легкий, ніжний та звичний, неначе тіньовий мисливець зробив це цілком несвідомо. Магнус навіть не помітив, що волосся впало йому на обличчя.

Він махнув головою і всміхнувся. Прояви турботи здавалися йому дивними, але він відчував, що може звикнути до цього.

За допомогою маскувальних чар Магнус відвернув від себе увагу сьогосвітців, а тоді скористався стільцем як сходиною і зійшов на труську платформу. Ступивши на неї обома ногами, він миттю відчув себе наче на твердій землі.

— Довірся мені, — мовив він, простягнувши руку Алеку.

Той на мить завагався, та все-таки прийняв руку Магнуса. Він сильно стиснув пальці коханого й солодко всміхнувся.

— Я тобі вірю.

І пішов за Магнусом, легко перестрибнувши з поруччя на платформу. Вони сіли за стіл, а куля, здіймаючись ривками вгору й похитуючись, як шлюпка на хвилях мінливого океану, полетіла непомічена від Ейфелевої вежі. Уже за кілька секунд вони линули високо в небо, поки попід ними в усіх напрямках розгортався Париж.

Магнус спостерігав за Алеком, який розглядав місто з висоти трьохсот метрів. Чаклун уже закохувався раніше — і тоді все завершувалося катастрофами. Йому завдали болю, тож він навчився його долати. Багато разів.

Інші коханці казали Магнусу, що його неможливо сприймати серйозно, що він лякає, що його водночас і забагато, і замало. Можливо, він й Алека розчарує. Найімовірніше, так і буде.

Навіть якщо Алекові почуття не триватимуть довго, Магнус хотів, щоб бодай ця мандрівка лишилася гарним спогадом. Він сподівався, що вона стане основою для чогось більшого, але якщо їм судилося тільки це, він цінуватиме такий дарунок.

Кришталеве сяйво Ейфелевої вежі вщухало вдалині. А раніше ж люди вважали, що довго вона не простойть. Проте ось вона — теперішній символ міста.

Раптово налетів сильний порив вітру, платформа нахилилася, і куля опустилася метрів на п'ятнадцять. Вона кілька разів крутнулася на зустрічному вітрі, перш ніж Магнус рішуче вирівняв аеростат.

Алек насуплено дивився на партнера, вчепившись у ручки стільця.

— То як ти керуєш цією штукаю?

— Гадки не маю! — радісно відказав Магнус. — Я просто використовую магію!

Монгольф'єр пролетів за кілька сантиметрів від Триумфальної арки, а потім різко повернув до Лувру. Тепер він мчав, ледь не торкаючись дахів.

Магнус зовсім не почувався так само безтурботно, як хотів показати. Вечір виявився жахливо вітряним. Підтримувати кулю у вертикальному положенні, спрямовувати її